

[John Winther]

nu hører vi 8,8 mia kr. i dag, andre tal har været betydelig højere. Realistisk må det nok være at regne med, at de 8,8 mia kr. ikke holder; lad os sige, det bliver på 10-12 mia kr.

Hertil kommer, hvad der er væsentligt i denne forbindelse, en tilslutningsafgift på – igen er der usikkerhed omkring tallene – men skal vi sige på omkring 8–10.000 kr. pr. beboelse. En væsentlig del af disse investeringer skal naturligvis finansieres og finansieres primært ved udenlandske lån, og vi må derfor nok betragte det som en kendsgerning, at det er et meget stærkt valutakrævende program, der er lagt op til.

Man kunne i øvrigt nok, når vi taler om husstandenes omkostninger – og jeg formoder ikke, der er andre til at betale disse omkostninger end de pågældende husstande selv, der skal skifte deres oliefyr ud med gasbrændere – spørge: hvad så den dag, hvor gassen eventuelt slipper op, skal vi regne med, at der så er 600.000 parcelhuse, som skal til at investere i oliefyr igen, eller hvad er egentlig tanken?

Så skal det også nævnes, at gassen ikke er gratis. Hvis vi stadig væk regner med de priser, som vi for øjeblikket kender, og den mængde gas, som vi må forudsætte der er i den danske del af Nordsøen, skal vi vel regne med, at der skal lægges ca. 17 mia kr. oven i prisen for gas. Dette helt afgørende argument er der ikke taget så forfærdelig megen stilling til – man kan faktisk sige, at der helt er set bort fra det indtil nu – men det er klart, at det er med til at fordyre projektet ganske væsentligt.

Man må derfor spørge, om det kan være rimeligt, at der fra handelsministeren og fra Dansk Olie & Naturgas er blevet lagt så voldsomt pres på kommunerne for at etablere en færdig organisation for naturgasinstitutionen, uden at der her i folketinget er truffet en politisk beslutning. Det er heller ikke tilfredsstillende, at man fra Dansk Olie & Naturgas' side i virkeligheden kun har arbejdet med én løsningsmodel.

Hvis vi skal have naturgas, hvem siger så, at den bedste løsning vil være at føre gassen helt frem til den enkelte forbruger? Der er måske mere fornuft i at overveje andre løsningsmuligheder som f. eks. at anvende gasen i kraftvarme/gasturbineanlæg.

Vi må derfor bede om, at vi får nogle alternative løsningsmodeller for eventuel anvendelse af naturgassen at tage stilling til, inden man kan forlange, at folketinget skal kunne tage en rimelig stilling. Der mangler stadig væk et grundlag herfor.

Efter varmeplanudvalgets første delbetænkning regnes der med, at vi i 1988 skal anvende omkring 3 mia m³ naturgas årligt; det er sikkert nødvendigt for at klare spidsbelastningerne. Men næppe mere end 1,3 mia m³ gas vil kunne anvendes til rumopvarmning, da langt de fleste eller en meget væsentlig del af beboelserne jo ligger uden for naturgasnettets naturlige rækkevidde. Man må derfor også stille det spørgsmål, hvorledes man har tænkt sig de resterende ca. 1,7 mia m³ anvendt.

Hvilke planer ligger der for sæson- og døgnsvingninger i gasforbruget? Naturgassen vil jo i givet fald være konstant flydende hele døgnet og hele året rundt; man kan ikke bare skrue op og ned efter behov.

Også sæsonvariationerne af energi til opvarmning er jo netop særlig store i Danmark, fordi en væsentlig del af energiforbruget går til opvarmning. Vi vil formentlig – og vi vender for et øjeblik tilbage til spørgsmålet om forsynings sikkerheden – kunne opnå en lige så stor eller måske endda større forsynings sikkerhed ved at udbygge vore beredskabslagre af andre energiformer. De inddrages jo nemlig ikke under ordningerne under det internationale energiagentur, og en sådan forøgelse vil være langt billigere.

Jeg synes, det har været karakteristisk for hele den debat, vi har haft om energien herhjemme, at der er alt for mange løse ender og alt for mange ubesvarede spørgsmål. Det gælder også i denne sag omkring vor fremtidige energiforsyning.

I den forbindelse vil jeg lige nøjes med at henvise til den, har vi vel lov til at kalde det sønderlemmende kritik af oplysningsarbejdet omkring kernekraft, som Dansk Ingeniørforening er fremkommet med. Efter to år, hvor man har brugt ca. 3,5 mill. kr. til at informere om energi, må man altså konstatere, at vi ikke er blevet så forfærdelig meget klogere. Tværtimod har vi fået en række ofte meget forenklede og misvisende oplysninger. Årsagen hertil er tydeligvis den, at man i denne kampagne har brugt eksperter, hvis ekspertise